

Sarcòfag de Ramon Casovers

Lluçà

Ubicació

Comarca: Osona
Lloc/Adreça: Monestir de Lluçà. Lluçà
Emplaçament: A 25 metres de la carretera BV-4341, punt quilomètric 14'500

Coordenades:

Latitud: 42.05051
Longitud: 2.03529
UTM Est (X): 420168
UTM Nord (Y): 4655834

Classificació

Número de fitxa: 08109-167
Àmbit: Patrimoni moble
Tipologia: Objecte
Estil / època: Medieval
Segle: XIV
Estat de conservació: Bo
Protecció: Física
Accés: Restringit
Ús actual: Científic
Titularitat: Privada accessible
Titular: Bisbat de Vic. c. Santa Maria, 1. 08500. Vic
Fitxes associades:
[Monestir de Lluçà](#)
Autor de la fitxa: Jordi Compte i Marta Homs
Data de registre de la fitxa: dj., 26/03/2009 - 01:00

Descripció

Els sarcòfag es troba situat a la paret de llevant del claustre del monestir de Lluçà, sostingut per dues mènsules de pedra. Es tracta d'un sarcòfag de pedra d'uns 90 centímetres de llargada, amb una tapa també de pedra de doble vessant. En la seva cara davantera presenta una inscripció: HIC:IACET:R.: CASOVERII CANONIQUS:ET CAPELLANUS: M.:III .. . Sota la inscripció hi ha tres cercols lobulats: en el cercol central hi ha una creu grega o

de braços iguals i, en els laterals, una torre o castell acabada amb tres alts merlets, amb una finestra partida per una columna i un portal rodó. Ambdues torres tenen marcat un parament de grans pedres. Devia ésser l'escut que emparava el canonge Casovers.

Història

Ramon Casovers consta com a canonge i capellà de Lluçà en múltiples documents des de l'any 1329 fins a l'any 1394. Al principi només es diu capellà, però des de 1354 es signa canonge. Devia morir vers l'any 1395. La seva sepultura té només iniciada la data de la seva mort. Sembla evident que fou ell mateix qui es feu fer el sepulcre, encara en vida, i que un cop mort, ningú tingué cura de completar-ne la data. Durant molts anys el canonge Casovers fou el principal personatge del monestir. Desplegà una forta activitat religiosa i administrativa i se'l trobà actuant en tots els afers importants del monestir entre els anys 1350 i 1394. El seu nom de capellà no vol dir que fos un simple sacerdot, sinó que indica que regentava la capellania del monestir, és a dir, que tenia cura de les ànimes i, per tant, venia a ésser el rector de la parròquia de Lluçà. Se sap per les seves visites pastorals que ell era el que havia de fer celebrar missa periòdicament a les quatre sufragànies de Lluçà. També tenia el càrrec de beneficiat de la capella de Sant Vicenç del castell que, ben aviat, segurament per obra seva, es va fondre amb el benefici de Santa Magdalena. Disposava de molts béns: a més de l'esmentada dotació del benefici, o en relació amb ella, se sap que l'any 1381 va deixar 5.000 sous en forma de censals al bisbe de Vic, Garcia Fernàndez d'Herèdia, i al seu vicari general, Dídac d'Herèdia, per ajudar-los a pagar l'import de 60.000 sous barcelonesos que li costava el castell i terme de Voltregà que el bisbe va comprar al noble Bernardí de Cabrera. El mateix any 1381 el canonge Ramon de Casovers va donar al monestir de Lluçà els seus masos Pallarès, Castell, Rocabifa, Bellsolà, la masoveria del Pujol de Riudepinya, dos masos dits Serrarols i el mas de Salavert, tots de la parròquia de Santa Maria de Merlès. A més va crear una almoina general el dia de Divendres Sant, va fer disposar que s'havien de comprar a perpetuïtat dos ciris que havien de cremar davant la Verge de Lluçà durant el cant de matines i missa major de totes les festes anyals, entre altres.

Bibliografia

PLADEVALL, Antoni (1997). Santa Maria de Lluçà. Antiga canònica agustiniana. Impremta Sellarès (Torelló).

